

Πάντα με εξέπληττε η αφέλεια.

Κάποιοι που δεν τους αρέσει να τους λένε αφελείς, διατείνονται πως είναι «ονειροπόλοι»

Για να το λύσουμε μια για πάντα, είναι ΗΛΙΘΙΟΙ. ΟΚ;

Η αφέλεια είναι ξαδερφάκι της άγνοιας. Είναι δευτέρου βαθμού βέβαια. Έτσι αν κάποιος βράδυ όπως γυρνάνε μεθυσμένοι από το μπαρ «Πόρτο Ρίκο» την κουτουπώσει, δεν είναι δα και μεγάλο πρόβλημα. Το να μείνει έγκυος όμως είναι. Αυτό, γιατί το παιδί τους θα είναι ο ΕΘΕΛΟΥΦΛΙΣΜΟΣ. Και αυτό είναι πραγματικά επικίνδυνο.

Και ψηλέ, στην εποχή της πληροφορίας και του ίντερνετ αυτό δεν συγχωρείται.

Δεν είναι φοβερό που ακόμα και σήμερα η μέρα υπάρχει μια σεβαστή ποσότητα μουσικών που περιμένει πως θα έρθει μια μέρα που κάποια μεγάλη (τι; χαχα) και τρανή δισκογραφική εταιρία θα τους ανακαλύψει και θα τους κάνει τους επόμενους Metallica-Madonna-Bob Dylan-Bieber ή ότι άλλο σκατά φαντάζεται ο καθένας;

Και όχι ξαδερφάκο. Δεν είμαι απαισιόδοξος και μίζερος. Μάλλον εσύ είσαι... πώς να το πω λεπτά, «ονειροπόλος» όχι, «αφελής» χμ, nope, «ηλίθιος» βαρύ. Εθελουφλεις τέλος πάντων .

Όπως λέγαμε και στο [Πιανίστας VS όταν θα πετάς φελλούς στο βαρέλι](#) πριν μερικές δεκαετίες ο κάθε μουσικάντης για να έχει την ευκαιρία να γράψει και να βγάλει ένα δίσκο έπρεπε να περάσει από τα στάδια του να φτιάξει μπάντα, να εμφανίζεται ζωντανά, να τον συναντήσει κάποιος «κυνηγός ταλέντων» ή να τρέχει γύρω γύρω με το demo του στο χέρι, να πείσει τον μάστορα του A&R ότι θα φέρει φράγκα η φάση του, να κάνει κάνα δυο δοκιμαστικά tour σαν support, να πέσει το παραδάκι για παραγωγό και πανάκριβο state of the art στούντιο το label, να μπει να γράψει με τη σφιχτή deadline που του έδωσαν, να το εγκρίνει η εταιρία, να τον στείλει για mix-master και από κει και πέρα να κυκλοφορήσει στα δισκοπωλεία. Αναλόγως πως πήγαιναν οι πωλήσεις και τα live από εκεί και πέρα, ανανέωνε το συμβόλαιο του ή πήγαινε πάλι πίσω στη δουλειά του στα McDonalds.

Ο μέσος πιτσιρικάς που γεννήθηκε στα '90s πρέπει ήδη να έχει κόψει τα χέρια του, να έχει κάνει τράμπα την κιθάρα με PSP, να έβαλε να κατεβαίνει το Game of Thrones ή να μπήκε στο πανεπιστήμιο. Αλλά δυστυχώς και ευτυχώς από τότε τα πράγματα άλλαξαν.

Πάμε για το δυστυχώς λοιπόν.

Οι δισκογραφικές εταιρίες, είδαν ότι οι επιτυχημένες μπάντες άρχιζαν να τους κάνουν νούμερα. Ο Keith Moon πέταγε λιμουζίνες στην πισίνα, ο Ozzy έτρωγε νυχτερίδες, ο Lou Reed έβγαλε έναν ολόκληρο δίσκο μόνο με θόρυβο από feedback ηλεκτρικής κιθάρας και γενικά είχαν ξεφύγει τα παλικάρια. Οι μανατζαρέοι με όπλο τις πωλήσεις εκατομμυρίων και τα γεμάτα στάδια ζητούσαν αστρονομικά ποσά για να υπογράψουν τις ανανεώσεις συμβολαίων ενώ απαιτούσαν καλλιτεχνική αυτονομία και λοιπά κομμουνιστικά. Μετά οι ροκ σταρ βουτηγμένοι στην ντρόγκα, όλο και κάποια μούφα έβγαζαν που πήγαινε άπατη ή καιγόntonουσαν κάνα χρόνο στο στούντιο για το masterpiece που κόστιζε χιλιάδες δολάρια τη

μέρα. Όλες αυτές τις τσιριμόγκες οι εταιριάρχες έπρεπε να τις κάνουν γαργάρα, ενώ ταυτόχρονα έπρεπε να τους δίνουν και ένα σκασμό από τα ωραία τους λεφτά. Γενικά βαρέθηκαν να στήνουν...ποπό, όποτε ο Jimmy Page, και οι λοιποί έμπαιναν στο δωμάτιο.

Μόλις λοιπόν τα '80s, μαζί με τα πολύχρωμα ρούχα τους, τα φτηνά drum machines τους, τα ανάποδα reverb και τα φιλαρισμένα μαλλιά τους μας άφησαν χρόνους, τα Big Bosses συνασπιστήκαν, προσέλαβαν και μερικούς μαρκετοχαρτογιακάδες και είπαν να αλλάξουν ρώτα. Μαζεύτηκαν γύρω από ένα χαμηλά φωτισμένο τραπέζι όπως οι μόδιστροι στο Zoolander (ταινιάρα) και είπαν να σφίξουν λίγο τα λουριά. Εν αρχή δε θα ανεχόντουσαν σταριλίκια και χαϊλίκια πλέον. Η δισκογραφική θα ήταν το αφεντικό και ο καλλιτέχνης θα έπρεπε να είναι το εργατικό, υπάκουο σκυλάκι αν ήθελε να προκόψει. Για την κυκλοφορία κάθε δίσκου, δεν θα βασίζονταν απλά στο αν ήταν κάτι ωραίο ή και πιασάρικο, αλλά θα έκαναν επιστημονικές δημογραφικές μελέτες και προβλέψεις, ενώ θα έστηναν ένα ολόκληρο πανηγύρι μάρκετινγκ οργανωμένο σαν το σχέδιο του ταλαίπωρου φυλακόβιου στο Prison Brake.

Τα τρελά λεφτά για τα μεγάλα στούντιο είχαν στερέψει και τα σάπια ντεμάκια στο υπόγειο δεν έπιαναν μία πια. Θα έπρεπε ο καλλιτέχνης να φέρνει έτοιμο το υλικό του και όποιος χώραγε στο κουστουμάκι που έραβαν θα γινόταν σταρ. Έτσι δε χρειαζόταν καν να ψάχνουν για το επόμενο ταλέντο. Απλά θα το δημιουργούσαν!

Αλλά τι σταρ; Θα έκανε ένα δίσκο, άντε και δεύτερο, θα γινόταν χαμός μέσω μάρκετινγκ και προώθησης, θα έβγαζαν ότι μπορούσαν και ο τύπος θα πήγαινε

στο σπίτι του πριν αρχίσει τα να τη βλέπει κάπως, να καβαλάει το καλάμι και να έχει απαιτήσεις. Ο επόμενος παρακαλώ!

Θες ακόμα ξαδερφάκο να υπογράψεις σε «μεγάλη» δισκογραφική εταιρία;

Βέβαια σε όλα αυτά υπάρχει και η άλλη όψη του νομίσματος.

Πολλοί δεν ανέχτηκαν ή απλά δεν είχαν ανάγκη αυτή τη σαπίλα. Η επανάσταση του mp3,

του Napster, του home studio και του DIY, έδωσε την ευκαιρία σε ανεξάρτητες, μικρές δισκογραφικές να ξεπηδάνε και να κυκλοφορούν πολύ αξιόλογη μουσική, δίνοντας βήμα και καλλιτεχνική ελευθερία σε αυτούς που δε χωρούσαν στα mainstream πρότυπα. Πολλά λεφτά δεν υπήρχαν. Κανείς δεν μπορούσε να νοικιάζει λιμουζίνες, φαντεζί στούντιο και να γεμίζει γήπεδα. Οι πωλήσεις ήταν πλέον έτσι κι αλλιώς στον πάτο, αλλά για όσους είχαν ανοιχτά αυτιά, καλή μουσική άρχισε να βγαίνει με μεγαλύτερη συχνότητα και μεγαλύτερη ποικιλία. Εντάξει, σίγουρα το διαδίκτυο έχει πήξει από την κάθε παπαριά που βγάζει ο [ο ατάλαντος πιτσιρικάς με το Reason του](#)

, αλλά κατά κοινή ομολογία υπάρχει πολύ μεγαλύτερη ποικιλία πολύ όμορφης μουσικής σήμερα. Κάποιοι το πήγαν ένα βήμα παραπέρα και άρχισαν να κυκλοφορούν τελείως μόνοι τους τα κομμάτια τους και να δημιουργούν μια πιο direct επαφή με το κοινό τους. Θα μπορούσαν να γράφουν το δίσκο τους στο σπίτι τους και με ένα λογαριασμό στο itunes να την κάνουν διαθέσιμη σε όλο τον κόσμο. Κουφό ε;

Δε νομίζεις ότι βρωμάει κάτι; Ε, μα δε μπορεί να είναι όλα τόσο αγγελικά πλασμένα, και οι κακές δισκογραφικές να βρήκαν τόσο εύκολα τη Νέμεση τους!

Αφού είδαν και απόειδαν οι μεγάλοι παίκτες τσέκαραν τι χαρτιά έχουν στα χέρια τους και άρχισαν να ποντάρουν σε αυτά. Η TV ήταν πλέον το πεδίο τους. Εκεί όλοι αυτοί οι βρωμιάρηδες, χίπηδες, αριστεροί, μαλλιάρηδες, πρεζάκηδες «ανεξάρτητοι» δε θα μπορούσαν να φτάσουν ποτέ. Έτσι κι αλλιώς ο κόσμος πια είχε σταματήσει να ακούει δίσκους και είχε αρχίσει να καταναλώνει τη μουσική με τα μάτια. MTV, licensing σε ταινίες και σειρές, video clips, αυτό ήταν πλέον το προϊόν τους. Το κοινό τους ήταν αυτοί που έτσι κι αλλιώς ποτέ δε θα ενδιαφέρονταν πραγματικά για τη μουσική και βρήκαν την υγεία τους. Οι παραγωγές, δεν κόστιζαν πολύ πλέον, οι καλλιτέχνες έπαιρναν ψίχουλα, έτσι έγραψαν στα παλιά τους τα παπούτσια τις πωλήσεις μουσικής και άρχισαν να βγάζουν τα φράγκα τους από το image των stars μέσω διαφημίσεων, ringtones, merchandise με κουκλάκια, μπρελοκάκια, ποτηράκια, σκατάκια και live εμφανίσεων.

Συνεχίζεις να επιμένεις;

Πλέον οι μεγάλες εταιρίες δεν απευθύνονται σε αυτούς που ακούν και αγαπάνε τη μουσική. Έχουν ένα άλλο κοινό. Ένα κοινό το οποίο προτιμάει να κοιτάει κώλους, παρά να ακούει γαμάτα riffs. Που θέλει να βλέπει video-clip στο Youtube και όχι να ακούει δίσκους. Που πηγαίνει στο live για να βγάλει φωτογραφίες και όχι για να παρακολουθήσει.

Για αυτούς λοιπόν ξαδερφάκο κάνεις μουσική; Αν όχι, κόψε τις μαλακίες. Στείλε τα ντεμάκια σου σε μερικές ανεξάρτητες εταιρίες. Και αν δεν τα βρείτε, βγάλε τα κομμάτια σου μόνος σου και κάνε τα κουμάντα σου. Προώθησε τη δουλειά σου, διάβασε το [Πιανίστας VS 3 κανόνες κανονίες](#)

και παλουκώσου και γράψε κάτι ακόμα καλύτερο. Στον επόμενο δίσκο ξαναδοκιμάζεις. Το παλεύεις. Αλλά δεν ξενερώνεις. Γιατί από τη μία υπάρχει η λύση του DIY, που μπορεί να σε πάει πολύ καλά άμα το προσπαθήσεις, φωτάει λίγο το μυαλό σου και κάνεις πάνω απ'όλα καλή μουσική, και από την άλλη σκέψου ότι όλες αυτές οι εταιρίες που και καλά σε απορρίπτουν, πολύ απλά ίσως και να μην σου αξίζουν.

Μόκο τσιρικοπί.

Κείμενο: Θάνος Λυμπερόπουλος

Περισσότερα άρθρα της στήλης, [εδώ](#)